

діяльності. Аналіз наукових праць показав, що в умовах упровадження компетентнісного підходу мотивація є одним з базових компонентів, що входить у структуру спеціальної компетентності фахівця в галузі початкової освіти. Формування позитивної мотивації до майбутньої професії не можливо без стійкої мотивації до навчально-пізнавальної діяльності, пов'язаною з цією професією. Мотивація до навчально-професійної діяльності відіграє значну роль у професійному становленні майбутнього фахівця початкової освіти та є необхідною передумовою формування індивідуального стилю діяльності, професійно значущих якостей. Мотивація до навчально-професійної діяльності вчителя початкових класів впливає на якість та успішність діяльності та є полімотивованою, адже спонукається мотивами професійно-освітньої, соціальної та особистісної спрямованості.

Список джерел:

1. Столяренко О. Б. Психологія. Київ : Центр учбової літератури, 2012. 280 с.
2. Мельман В. О. Психологічні фактори мотивації навчально-професійної діяльності студентів вищих навчальних закладів. *Новий колегіум*. 2009. № 6. С. 56-59. URL: <http://eprints.kname.edu.ua/42980/1/Melman0001.pdf>
3. Богомолова Ю. И. Формирование мотивации учебно-профессиональной деятельности студентов в профессионально-педагогическом образовании : дис. ... канд. пед. наук : 13.00.08. Троицк, 2008. 216 с.
4. Бухтеева Е. Е., Кравець О. И. Педагогические условия формирования мотивации к профессиональной деятельности. *Среднее профессиональное образование*. 2013. № 2. С. 39–40.
5. Якунин В. А. Педагогическая психология: учеб. пособ. Санкт-Петербург: Изд-во: Михайлова В.А., 2000. 349 с.
6. Вавилов Ю. П. Профессионально-личностное становление учителя начальных классов на стадии обучения в педагогическом вузе: автореф. ... докт. пед. наук. Ярославль, 2003. 43 с.
7. Тернопільська В. Сучасні тенденції мотивації навчально-професійної діяльності студентів. *Вісник Національного університету оборони України*. 2012. № 5 (30). С. 141–144.
8. Сільвейстр А. М. Мотивація навчальної діяльності студентів нефізичних спеціальностей педагогічного ВНЗ до вивчення курсу загальної фізики. *Наукові записки. Серія: Педагогічні науки*. Випуск 108. Кіровоград: РВВ КДПУ ім. В. Винниченка, 2012. Част. 2. С. 120–124.

Паста Ігор

студент-магістрант

Ніжинського державного університету імені Миколи Гоголя, Україна

ІНТЕРАКТИВНІ ТЕХНОЛОГІЇ В СУЧАСНІЙ ОСВІТІ

Сьогодення потребує не тільки висококваліфікованих вчителів, а й таких, які спроможні організувати цікаве вивчення різних навчальних предметів для сучасних учнів, здатні творчо мислити та використовувати інтерактивні технології навчання [1]. Моделі навчання поділяються на: традиційну (класичну), активну та інтерактивну. За умов традиційної моделі навчання студенти засвоюють навчальний матеріал з лекцій викладача, або ж з підручника. Заняття проходять у формі опитування за тематичними планами певної дисципліни й, найчастіше, студенти демонструють лише репродуктивні знання. Активна модель навчання покликана мотивувати самостійну пізнавальну діяльність студентів і вже передбачає більш активну взаємодію викладача зі студентом: пошук інформації, розробка проектів, індивідуальні та творчі завдання, що передбачають використання міжпредметних зв'язків дисциплін [2]. Інтерактивна форма навчання передбачає організацію найкомфортніших умов учіння, коли всі студенти активно взаємодіють між собою і викладачем. У цій моделі максимально створюються умови самостійного пошуку інформації з подальшим її обговоренням, сумнівами, ризиками, суперечностями, емоційним забарвленням. Моделюються життєві та професійні ситуації, які вирішуються через ділові та рольові ігри, що додають студентам певного досвіду, співпереживання, задоволення, можливостей аналізу та самооцінки власних дій, правил поведіння у колективі. Викладач за умов інтерактивного навчання вже не є носієм певної інформації, він проектує діяльність студентів й консулює їх. Від нього вимагаються не лише дидактичні, організаторські, а й креативні здібності, оскільки він є автором написання певних сценаріїв цих інноваційних форм навчання [3].

Зрозуміло, що такий підхід викладача до навчального процесу стимулює навчально-пізнавальну діяльність, розвиває самостійність, творче та критичне мислення студентів, надає досвіду вирішення проблем та впевненості у власних силах, формує відповідні життєві та професійні компетентності.

Теоретичним підґрунтям інтерактивного навчання слугують: діяльнісний, особистісно-зорієнтований та системний підходи до навчання. Основою діялісного підходу є теза, що людина проявляє власні якості та встановлює зв'язки між різними елементами реального світу лише у процесі діяльності. Отже, студент опановує те, що слугує предметом та метою його діяльності й тому необхідним є свідоме виконання певних дій з навчальним матеріалом, а не просто його прослуховування на лекціях. Навчальний матеріал стає метою при розв'язуванні навчальних завдань. Процес учіння з дидактичних позицій є організованою викладачем (чи студентом самостійно) цілеспрямованою, перетворювальною діяльністю щодо опанування знаннями та методами їх застосування. Особистісно-зорієнтований підхід є достатньо інноваційним у філософії освіти і вимагає повної переорієнтації навчального процесу закладу вищої освіти на розвиток особистості та формування її ключових професійних компетентностей. У основі особистісно-зорієнтованої освіти знаходиться її гуманізація, поворот вищої школи до особистості студента, розуміння його запитів, інтересів і цілей. У наш час усі ці процеси відбуваються в інформаційному суспільстві і тому вельми важливо розглядати особистісний розвиток та самореалізацію студентів у контексті сучасних інформаційно-комунікаційних технологій, без яких сьогодні неможливим є будь-який освітній процес [4]. Актуальними, на нашу думку, є перегляд змісту, методів і форм навчання у цілісній системі вимог сучасності. Саме системний підхід дозволяє набути студентам необхідних компетентностей, передбачених їх освітньою програмою, організувати так зване «змішане» навчання, коли інтерактивне спілкування всіх суб'єктів навчального процесу відбувається як в аудиторії, так і поза нею [5]. Системний підхід дозволяє опанувати не лише фактичні, теоретичні знання теорії, а й методологічні, тобто знання про найважливіші елементи знань і структурні зв'язки між ними.